

A Fővárosi Ítéltábla a Nyári és Korsós Ügyvédi Iroda (**felperesi képviselő székhelye**; ügyintéző: dr. Nyári Béla ügyvéd) által képviselt felperes neve. (**felperes székhelye**) felperesnek dr. Rakonczainé dr. Mészáros Gabriella ügyvéd (**alperesi képviselő címe**) által képviselt **alperes** (alperes címe) alperes ellen fuvardíj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2016. április 20-án kelt 8.G.41.170/2015/23. számú végzésével kijavított 2016. április 5-én kelt 8.G.41.170/2015/22. számú ítélete ellen az alperes 25. sorszámu fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 100.000 (Százezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes az alperes megbízásai alapján 2013. augusztus, szeptember és október hónapokban több alkalommal rendszeresen végzett nemzetközi közúti árufuvarozást. A felperes a nemzetközi közúti árufuvarozásra adott megbízást szállítmányozási megbízásként igazolta vissza az alperesnek, a küldeményeket más fuvarozó útján továbbította a címzettek részére. Ebben az időszakban a felperes a teljesített nemzetközi árufuvarozásokért 15 darab számlát állított ki és küldött meg az alperes részére, míg 5 darab számlát meghiúsult fuvarozás miatt küldött meg az alperesnek.

A felperes nevében 2013. október 11-én e-mail mellékleteként kompenzációs javaslatot küldtek az alperes pénzügyi vezetőjének címezve. Ebben az alperes követelését 20.000 euróban jelölte meg, míg a felperes összesen 20 darab számla alapján 23.664 euró összegben határozta meg a követelését és kérte a különbözethez tartozó 3.664 euró átutalását. A levélen nem szerepelt aláírás.

A felperes jogi képviselője a 2013. december 11-én kelt levelében felszólította az alperest 2013. december 26-ig 23.664 euró megfizetésére. Az alperes jogi képviselője a 2013. december 30-án kelt levelében hivatkozott a felperes által megküldött kompenzációs javaslatra, amely szerint 3.664 euró kiegyenlített tartozás maradt. A 20.000 euróval kapcsolatban hivatkozott a felperes által lebonyolított tehergépkocsi eladására, és arra, hogy a felperes a 20.000 eurót mint az alperest megillető összeget beszámította a számlatartozásba, amelyet a kompenzációs javaslat is tartalmazott. Az alperes 3.664 eurót a kompenzációs javaslatra hivatkozással 2014. január 7-én teljesített a felperesnek.

A felperes az elsőfokú bíróságra 2014. április 22-én benyújtott és módosított keresetében kérte az alperest 20.000 euró és ennek 2013. december 23-tól a kifizetésig járó a Ptk. 301/A. §-ában meghatározott mértékű késedelmi kamata és perköltség megfizetésére kötelezni.

Előadta, hogy a perbeli 20 fuvarozásból 15 fuvarozást teljesített, amelyet nemzetközi fuvarlevelekkel, számlákkal és a szállítmányozási megbízás visszaigazolásával bizonyított. 5 esetben számlákat és szállítmányozási megbízás visszaigazolásokat csatolt, amelyek a meghiúsult fuvarozást igazolják. Az alperes által megfizetett 3.664 eurót az általa megjelölt számlákra számolta el. Vitatta a felek

között kompenzálás létrejöttét.

Az alperes az ellenkérelmében a felperes keresetének az elutasítását és perköltségben marasztalását kérte, elsődlegesen jogviszony hiányára hivatkozott, másodlagosan a felek között kompenzáció létrejöttére, amellyel kapcsolatban a kereset összegéig beszámítási kifogást terjesztett elő, elsődlegesen a Ptk. 296. § és 479. § (2) bekezdésére, másodlagosan a Ptk. 361. §-ára hivatkozással. A kereset tárgyát képező 15 fuvarozás tekintetében előadta, hogy azokat a felperes nem az alperes részére, hanem harmadik személyeknek végezte, a számlán szereplő fuvarfeladatok elvégzésére a felperesnek nem adott megbízást.

Előadta, hogy a felperes könyvelése 2013. október 11-én e-mailben kompenzációs javaslatot küldött az alperes pénzügyi vezetője részére, amelyet ő elfogadott és 3.664 euró tartozást megfizetett. A felperes a Ptk. 242. §-a szerint 2013. október 11-én elismerte a tartozását 20.000 euró erejéig, így a beszámítással az azonos nemű és lejárt tartozások megszűntek.

A felperes az alperes beszámítási kifogásának az elutasítását kérte. Azt nem vitatta, hogy a tehergépkocsi eladása megtörtént, abból azonban a felperesnek 20.000 euró bevétele nem keletkezett, ezért a kompenzációt nem lehet figyelembe venni. Sem számla, sem más okirati bizonyíték nem támasztja alá, hogy a felperes a gépjármű értékesítésével olyan módon vállalt volna részt, hogy ezért ő kapta volna meg a 20.000 eurót.

A Fővárosi Törvényszék a 2016. április 20-án kelt 8.G.41.170/2015/23. számú végzésével kijavított, 2016. április 5-én kelt 8.G.41.170/2015/22. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 20.000 eurót és annak 2013. december 23. napjától a megfizetés napjáig számított késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes Európai Központi Bank által meghatározott mértékű alapkamat nyolc százalékponttal növelt értékű kamatát, 737.420 forint perköltséget.

Határozata indokolásában megállapította, hogy a peres felek nemzetközi közúti áru fuvarozási szerződéseket kötöttek, amelyek az 1971. évi 3. számú törvényerejű rendelettel kihirdetett Nemzetközi Közúti Áru fuvarozási Szerződésekről szóló Egyezmény (a továbbiakban: CMR) hatálya alá tartoznak. A CMR 4. cikke alapján a fuvarozási szerződésekről fuvarleveleket állítottak ki, amelyek a CMR 9. cikk 1. pontja értelmében igazolták a fuvarozási szerződések megkötését, a szerződések feltételeit és azt, hogy a fuvarozó az árut átvette. Az alperes a felperesnek a fuvardíjról kiállított számláit befogadta, a fuvarozások elvégzését nem vitatta. A felperes a fuvarlevelekkel és az alperesnek küldött megbízás visszaigazolásokkal bizonyította a fuvarozási szerződések létrejöttét, azok tartalmát. A megbízások visszaigazolását **Sz.M.T.** tanúvallomása is megerősítette. Mindez azt jelenti, hogy a felperes a Ptk. 499. § (1) bekezdése alapján jogosult a fuvarozási díj megtérítését követelni az alperestől.

Az alperes beszámítási kifogása körében **M.J.**, **F.Cs.** és **F.I.** tanúvallomása alapján megállapította, hogy a felek 20.000 euró kompenzálásában állapodtak meg a **G.I.** Kft.-nek a felperessel szemben fennálló tartozásába, az alperes a tartozást átvállalta és 3.660 eurót megfizetett. Az alperes a jármű törzskönyvének másolatával igazolta, hogy a Renault Midlum gépjármű a tulajdonát képezte. A felek közötti szóbeli megállapodás ennek a gépjárműnek az értékesítéséről nem nyert bizonyítást **F.Cs.**, **M.J.**, **F.I.** és **L.F.** tanúk vallomásainak ellentmondásaira figyelemmel. Az alperes nem igazolta, hogy a felperes 20.000 euró vételárát átvett volna és ennek alapján a felperesnek elszámolási kötelezettsége állt volna fenn az alperes felé. Nem áll rendelkezésre a teherautó vételáráról kiállított számla alapján adásvételi szerződés és arra nézve okirat, hogy a vételár a felperes részére került kifizetésre, a Renault Midlum értékesítésére a felperesnek adott megbízás, meghatalmazás a vételár átvételére. Nem volt megállapítható, hogy a peres felek a kompenzációban megállapodtak volna és azt a 2013. évi könyvelésükben átvezették volna. A felperes jogi képviselője

a teljes összeg megfizetésére hívta fel az alperest, ekkor a különbözetként fennálló 3.664 eurót az alperes nem fizette meg, amely ugyancsak azt valószínűsíti, hogy a 2013. október 11-én küldött kompenzációs javaslat szerinti megállapodás a felek között nem jött létre.

A felperes felemelt kereseti kérelmében megjelölt 15 darab számla szerepelt a felperes által 2013. október 11-én közölt kompenzációs javaslatban. A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján nem volt megállapítható az alperes beszámítási kifogásában hivatkozott megbízási szerződés létrejötte, a gépkocsi eladásában a felperes közreműködése. Nem nyert bizonyítást, hogy a vevő a felperes részére fizetett meg 10.000 euró vételárat. Nem igazolta az alperes az alkatrészek értékét és az alperes tulajdonát képező, a felperes részére került alkatrészek vételárának megfizetését. Mindezekre tekintettel az alperes beszámítási kifogását elutasította, és a felperes kereseti kérelmének helyt adva kötelezte az alperest a fuvardíj megfizetésére a Ptk. 499. §-a alapján, figyelemmel a CMR 16. cikk 1. pontjára.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben kérte annak megváltoztatásával a felperes keresetének elutasítását.

Előadta, hogy a felperessel szemben azért keletkezett követelése, mert megbízta a tulajdonát képező tehergépkocsi értékesítésével. A felperes a járművet eladta egy külföldi vevőnek, aki a jármű és az abban lévő alkatrészek vételárát, összesen 20.000 eurót, a felperesnek fizetett ki. A felperes az összeget a felé fennálló tartozásaként tartotta nyilván, ezt a tényt a kompenzációs javaslatban elismerte.

Változatlanul azt állította, hogy a felperes részére a perbeli számlák alapját képező fuvarfeladatok elvégzésére nem adott megbízást, mert az áru nem képezte a tulajdonát. Álláspontja szerint a felperesnek a perben nem sikerült bizonyítania, hogy az alperesi céggel fuvarozási vagy szállítványozási szerződést kötött volna. A felperes a perben azt sem tudta igazolni, hogy a kizárólag általa aláírt, „Szállítványozási megbízás visszaigazolása” elnevezésű okiratokat az alperesnek bármilyen módon és formában megküldte. **Sz.M.T.** és **F.I.** érdekelt tanúknak tekinthetők, ezért tanúvallomásuk úgy minősül, mintha a felperes tényállítása lenne. **F.Cs.** az alperesnek nem volt az ügyvezetője, az alperes nevében érvényes fuvarozási megbízást nem adhatott, szerződést nem köthetett.

2013 őszén a felek szóban állapodtak meg a kompenzációban. A fuvardíjról kiállított számlák kiegyenlítését kizárólag a felperesi 20.000 euró összegű tartozás beszámításával vállalta, amit **M.J.** és **F.Cs.** tanúk vallomása is alátámasztott.

Előadta, hogy az ítéletben megjelölt számlák egy része nem képezte a per tárgyát, mert sem a pert megindító kereseti kérelemben, sem a kereset felemelésében nem szerepeltek. Álláspontja szerint a felperes által a perben becsatolt okiratok nem bizonyítják, hogy fuvardíj fizetési kötelezettsége keletkezett.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte, annak helytálló indokaira tekintettel.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű értékelése és mérlegelése alapján megalapozottan marasztalta az alperest fuvardíj megfizetésében, elutasítva egyúttal a beszámítási kifogását.

Az alperes fellebbezésben tett állításával szemben a felperes az elsőfokú eljárásban a peres felek közötti fuvarozási szerződés létrejöttét egyértelműen bizonyította, a perben érvényesített fuvardíjakkal kapcsolatban csatolta a megbízás visszaigazolásokat, a fuvarleveleket, valamint az

által kiállított és az alperesnek megküldött számlákat. A megbízás visszaigazolásának az elküldését **Sz.M.T.** felperesi alkalmazott a tanúvallomásával bizonyította. Elmondása szerint azt **M.J.**-nek küldték meg e-mailben vagy faxon. A peres felek közötti fuvarozási szerződés a megbízás visszaigazolásával, illetőleg az áru felrakásával a peres felek között létrejött, ezért irreleváns, hogy egyes fuvarfeladatok elvégzésére a megbízást szóban esetleg nem az alperes képviselőjére jogosult törvényes képviselőjétől kapta meg a felperes. **M.J.**, az alperes kereskedelmi vezetője, a tanúvallomásában maga is elismerte, hogy adtak fuvarozásra megbízást a felperesnek, a perbeli fuvardíjjal kapcsolatos megrendelést azonban vitatta. **F.I.** tanúvallomásában a megrendelésekkel kapcsolatban **Sz.M.T.** tanúval egyezően nyilatkozott. Tanúvallomásukat a felperes érdekkörében való eljárásra tekintettel a perben nem lehet kizárni, figyelemmel arra, hogy a fuvarozási szerződés létrejöttére okiratok állnak rendelkezésre, azokat **Sz.M.T.** és **F.I.** tanúvallomása csak megerősítette.

Önmagában az a tény, hogy a fuvarozási szerződésekkel érintett áru nem képezte az alperes tulajdonát, nem bizonyítja a peres felek közötti jogviszony hiányát, figyelemmel arra, hogy fuvarozásra megbízást nem mindig az áru tulajdonosa ad.

Mindezekből következően a felperes okiratokkal és tanúvallomásokkal bizonyította a fuvarozási szerződések létrejöttét, amelyet alátámaszt az is, hogy az alperes az ezzel kapcsolatos számlákat nem kifogásolta, azokat befogadta.

Alaptalanul hivatkozott az alperes a fellebbezésében arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében felsorolt számlák egy része nem képezte a per tárgyát. Az alperes a fellebbezésében nem jelölte meg, hogy melyik számla az, amely nem a perbeli fuvarfeladat elvégzésével kapcsolatban került kiállításra.

A felperes az eredeti kereseti kérelmében 3 darab számlát csatolt és 3.596 euró és járulékaik megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A 2015. június 3-án előterjesztett kereset felemeléséhez további 15 darab számlát csatolt, a 2015. április 1-jén kelt előkészítő irata mellékletét további 3 darab számla képezte. A felperes teljes követelése 23.664 euró volt, amelyből 3.664 eurót az alperes 2014. január 7-én átutalt a felperesnek. Az alperes a 2014. december 18-án kelt keresetfelemelésében az alperesi teljesítésre figyelemmel 15 darab számla alapján érvényesítette a fuvardíj megfizetése iránti igényét az alperessel szemben, amelyet konkrétan, összegszerűen megjelölt, és ezeket a számlákat csatolta is, ezért az igénye ezen számlákkal kapcsolatos, míg az elsőfokú eljárásban tett előadása szerint az alperes által kifizetett 3.664 eurót a többi számlára számolta el.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a felperes keresetfelemelésében szereplő számlákról döntött az elsőfokú bíróság, felsorolva azokat a számlákat is, amelyekkel szemben az alperes által kifizetett 3.664 eurót elszámolta. Mindez azt támasztja alá, hogy nem volt olyan számla, amely ne képezte volna a per tárgyát.

Egyetértett a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság azon jogi indokolásával, amellyel az alperes beszámítási kifogását elutasította. Az alperes a beszámítási kifogása körében sem a kompenzáció létrejöttét, sem a Renault Midlum gépjármű eladására vonatkozó megbízás megkötését és ezzel kapcsolatban a felperes elszámolási kötelezettségét nem tudta bizonyítani. Ezzel kapcsolatban **F.Cs.**, **M.J.**, **F.I.** és **L.F.** tanúvallomásai annyira ellentmondásosak voltak, hogy abból a felek között semmilyen megállapodás megkötésére nem lehetett következtetni sem.

A kompenzációs javaslattal kapcsolatban létező felperesi e-mail címről elküldött e-mail annak aláírásának hiányában és az ellentmondó tanúvallomásokra figyelemmel ugyancsak nem bizonyítja

a peres felek között a kompenzálás, és így az alperesi beszámítás létrejöttét.

Az alperes az elsőfokú eljárásban maga is ellentmondásosan nyilatkozott a beszámítási kifogása körében. Egyrészt arra hivatkozott, hogy a **G.I. Kft.** tartozását vállalta át 20.000 euró erejéig, másrészt arra, hogy a tulajdonát képező Renault Midlum gépjárművet a felperes adta el a megbízásából, és ennek a vételárából, valamint az alkatrészekből származik az a 20.000 euró, amit a felperesi tartozásba be kíván számítani.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kell a felperesnek a másodfokú eljárásban felmerült költségét megfizetnie. A Fővárosi Ítéltábla az ügyvédi munkadíj összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdése alapján mérlegeléssel, a ténylegesen kifejtett ügyvédi munkára tekintettel határozta meg.

Budapest, 2016. november 30.

Dr. Koday Zsuzsanna
a tanács elnöke

Dr. Kurucz Zsuzsanna
előadó bíró

. Pusztai Anita
bíró